

DEEL 1

Geen biografie over koning Saphiéri Semua, laatste vorst van de Verenigde Oceanen, zou compleet zijn zonder een hoofdstuk over de Aanslagen.

De Eerste Aanslag was het verhaal van een held. De vuurdoop van een jonge koning die zijn paleis beschermde tegen invallers. Een gebeurtenis die Saphiéri Semua's populariteit bezegelde en hem vrij spel gaf om de oceanen te vormen naar zijn visie, hoe extreem zijn ideeën ook waren. Een gebeurtenis die de weg vrijmaakte voor het tijdperk dat zijn naam zou dragen. Het Saphiëriaanse tijdperk werd de meest bewogen periode in de moderne geschiedenis, die begon met vrienden, maar eindigde met talloze vijanden.

De Tweede Aanslag beëindigde dat tijdperk voorgoed.

Uit 'De laatste kyrata: de nalatenschap van Saphiéri Semua', door Sézé Kaizet

PROLOOG

Storgi uit alle golfstreken namen plaats in de troonzaal. Gesluierd in kelpzijde dat het lantaarnlicht reflecteerde, hun ledematen schitterend met lichaamsverf en kleurrijke juwelen. De troonzaal, beter bekend als het échte hart van de oceaan, leek wel een levende schatkist.

Papa noemde het ‘het haaiennest’.

Maar Leila was nooit bang geweest voor haaien. Haaien moesten haar vrezen. Ze was de prinses van de Verenigde Oceanen. De pareltroon was voor haar gereserveerd. Prinses Loreleila Semua, enige dochter van koning Saphiéri Semua en Illydice Thelxes. Het bloed van Kleito’s dynastie stroomde door haar aderen, de zee lag aan haar vinnen. Zo hoorde het.

Daarom keek ze vandaag mee naar het storgecongres, terwijl ze aandachtig aantekeningen in haar wiervellen kerfde.

Eigenlijk moest ze geheim blijven. Semua’s werden pas op hun vijftiende verjaardag aan het publiek getoond. Voor die leeftijd waren ze onzichtbaar, net zoals hoe Kleito Semua ooit een nietsbetekenend weeskind was geweest voordat de Rivier haar had geroepen. Daarom was Leila niet welkom in de troonzaal, laat staan aan haar vaders zijde tijdens het storgecongres.

De meest onzinnige traditie in de Verenigde Oceanen, vond Leila.

En ze wist zeker dat papa het ermee eens was, ware het niet dat oom Illeile er streng op toezag.

‘Leila, je gaat de rest van je leven doorbrengen in deze vergaderzalen. Nu kun je nog genieten van je anonimiteit.’ Met die woorden had oom Illeile haar vanochtend naar de binnentuin verbannen om te spelen met Mikai en Mauxo, haar neefjes, die enkel interesse hadden in vinbalwedstrijdjes houden of parellychees jatten uit de keukens.

Semua’s deden niet aan broertjes en zusjes. Elke Semua was enig kind, beschermd door de Rivier. Hun riverische gift moest exclusief blijven en mocht niet verwateren langs verre familie-takken. Zo hoorde het.

Als Leila de twee broertjes zag spelen, voelde ze geen jaloezie. Maar ze verveelde zich wel. Haar frustratie brandde en haar ambitie jeukte terwijl ze naar de hoge glas-in-loodramen van de troonzaal had getuurd. Een zucht. *Was oom Illeile maar dood ofzo.*

Gelukkig was Leila goed in verdwijnen.

‘Ik moet even iets uit mijn kamer pakken,’ had ze gelogen tegen haar neefjes. Zonder aarzeling waren ze doorgedaan, zonder te merken dat Leila naar de struik om de hoek was gezwommen. Met haar armen had ze in het struikwier gezocht, tastend naar waar het rooster was - *ah, daar.*

Van alle geheime ingangen van het paleis was dit de enige die nog bruikbaar was. De andere zes waren recent afgesloten. Veiligheidsmaatregel; niemand wilde een tweede aanslag.

Ze wurmde zich door de ventilatieschacht, haar zeewiervel met notities tegen haar borst geklemd. Ze wist precies hoe alle aderen van het gebouw met elkaar vervlochten waren.

Het Paleis van Parel en Tij was voorzien van een heel netwerk van ventilatieschachten, om de waterkwaliteit en saliniteit in elke ruimte op peil te houden. Papa had het zelf ontworpen (weliswaar met hulp van Hidé Chrimaldi). Hij hield niet van woekerende algen in zijn zalen, zoals in het oude paleis in Neder-Atlantis. Okéano Kyté was immers de stad van de toekomst, en het nieuwe paleis moest dat reflecteren. Schoon. Strak. Toekomstbestendig.

En daarom baande Leila zich een weg door de nauwe buizen. Bij dit storgecongres werd immers de begroting besproken. Vandaag werd bepaald hoe de schatkist over de Verenigde Oceanen werd uitgesmeerd.

Binnen de muren van het paleis leerde ze meer over haar toekomstige baan dan van haar idiote tutoren, die niet opgewassen waren tegen Leila's intellect en haar dus achter haar rug om *sovere silvestri* hadden gedoopt: prinses moeilijk. Leila droeg haar geuzennaam met trots. Zo werd papa immers ook genoemd toen hij klein was en hij was de beste koning van de eeuw! Tijdens de aanslag was hij niet gevluht naar een schuilkelder, nee, hij had eigenhandig het paleis verdedigd. Een daad van Semuïsche moed die niet meer was gezien sinds Kleito Semua, schreven de media.

Sovere silvestri. Best een goede titel voor haar toekomstige biografie. Leila rolde haar wiervel uit en kerfde de karakters erin, vlak onder haar laatste notities.

Eindelijk had ze een goed plekje gevonden, helemaal bovenin. De halvemaanvormige rij aan zetels, recht tegenover de regeringsrij, was bijna helemaal gevuld; één vertegenwoordiger voor elke provincie, allemaal uitgedost in kleurrijke gewaden. Leila herkende de meeste gezichten.

Aan de linkerkant Nyrwen Undyntir van Boreadel, statig met zijn schouderbont en sneeuw wit haar. Aan het andere uiteinde Altter Arkteinen, zijn haar net zo wit, maar zijn verschijning niet zo indrukwekkend als zijn rivaal van de Noordpool. Deels door de wallen onder zijn ogen, het resultaat van slapeloze nachten. Misschien vanwege de onrust in Austrel, iets met een of andere stormbeweging? Waarschijnlijk was hij moe omdat hij vorige maand vader was geworden van een dochter. Estellre, heette ze. Mama was laatst op kraambezoek geweest.

De storgi van de koraalprovincies straalden in alle kleuren van de regenboog, de kruidige geur van lichaamsverf sterk in het water. De sirenen waren nog niet binnen, op de stokoude Lazúl Al-Gharybdiz na. Per ongeluk maakte Leila oogcontact. Hij lachte vriendelijk terug.

In het midden zaten de vuurprovincies. Imazum Shandianzi van Tian Ti frunnikte nerveus aan zijn jadegroene ringen. Dianthe Daiomidez sloeg lachend op zijn rug en legde haar hand op zijn schouder. Leila kon niet horen wat ze zei.

Niet elke aanwezige was lid van een belangrijke storge. Provincies zoals Duyungei, Nitriti en Krescenti hadden democratisch verkozen leiders. Zelfs in de zeskoppige regering had niet iedereen storgisch bloed. Hidé Chrimaldi was ooit een worstelende architect geweest voordat hij op een orichalcumbubbel in de zeebodem ten oosten van Okéano was gestuit. En nu was hij kroonminister, papa's rechterhand.

Papa was nergens te bekennen.

Zijn afwezigheid zorgde voor nerveus gemompel, zowel in de halvemaanrij als bij de pers, die gewapend met camera's zat te

wachten op de komst van de vorst. Saphiéri Semua kwam wel vaker te laat, maar het was logisch dat iedereen binnen deze paleiswanden gespannen was. De herinnering aan de aanslag was nog vers.

Plotseling viel de zaal stil. Enkel het geklik van de camera's was te horen toen de laatste storgeprominenten binnenkwamen.

De sirenen.

Drie stuks, de armen in elkaar gehaakt om gezamenlijk het gestaar te trotseren. Sinds de aanslag stond elke sirene in de schijnwerpers. En al zeker de sirenen die zo invloedrijk waren als zij.

De adviseur. De minister van Geheimhouding. De koningin.

Mama zag er prachtig uit. Haar grauwe paarse korset vol zilveren borduursels, de trompetvormige franjes aan de uiteinden van haar mouwen, haar transparante kraag versierd met zee-egelstekels, parels en rifdoornen. Mama gaf een glimlach aan de pers, net zo stralend als de puntige tiara in haar gletsjerblauwe haar.

Links van haar zwom oom Illeile, gekleed in dezelfde Trianthiklederdracht als zijn tweelingzus. Het was gek om hem zo te zien; normaal droeg hij kelpzijden tunieken, net zoals tante Riveriënne. Maar hoelang hij ook in Koraqua woonde, hij bleef een Thelxes van Trianth.

Leila keek naar de ogen in de zaal, allemaal gefixeerd op de drie sirenen. Mam en oom Illeile ontvingen ontzag en geglimlach, maar datzelfde gold niet voor de minister van Geheimhouding: Styx Agathez.

Leila zwom omlaag om beter zicht te krijgen terwijl Styx haar plaats in de regeringsrij zocht. Ze negeerde het gestaar, het geklik van de camera's, het geroezemoes achter in de zaal. Ze gaf niets weg. Behalve aan mama. Toen de drie sirenen langs de wand zwommen,

kon Leila Styx horen fluisteren. 'Illy, vertel me niet dat Saph weer te laat gaat komen.'

Mama's mond bleef geplooid in een glimlach. 'Je weet hoe hij is.'

'In dat geval is hij zich aan het uitsloven tegenover een willekeurige paleisbediende, of hij zit vastgelijmd aan zijn spiegel.'

Oom Illeile mengde zich. 'Ik wed op de tweede optie.'

Styx schudde onopvallend zijn hand om de weddenschap te bekrachtigen.

Ze namen plaats in de regeringsrij, tegenover de ogen van de storgi in de halvemaaan, tegenover de ogen van de Verenigde Oceanen. Daarna wachtte iedereen in de troonzaal af. De wijzers van de klok zakten steeds verder, maar iedereen leek het te accepteren. Saphiéri Semua had zijn leven op het spel gezet om zijn kroon te verdedigen; hij kon het zich veroorloven om te laat te komen bij het storgecongres.

Eindelijk ging de deur open. 'Zijn jullie al aan de toekomst begonnen?'

Met een golfbeweging bogen alle hoofden in de troonzaal zich toen papa voorbijzwom. Zonder aarzeling schoot hij door het water, zijn juweelgroene haar golvend tegen zijn kieuwen. De zoutsmaragden in zijn kroon glommen feller dan normaal. Het orichalcum van de kroonjuwelen was vanochtend nog opgepoetst. Tekens van de kyrata, het beschermdier van de Semuastorge, bedekten zijn gezicht en armen. Het turkooizen kelpzijde dat om hem heen was gewikkeld, stak sterk af tegen zijn bruine huid, als een zonsondergang boven een tropische zee.

Nee, een zonsopgang. Vandaag zou de zon stralen over een nieuw tijdperk, ingeluid door niemand minder dan Leila's vader.

Nog voordat hij de troon had bereikt, begon hij met zijn toespraak. Niemand praatte zo snel als papa. Hij stotterde niet, stopte nooit om te ademen. Een snelle stem duidt op een snel stel hersenen en haast benadrukt urgentie, had hij ooit tegen Leila gezegd. Om diezelfde reden was zijn turkooizen zijde nog niet fatsoenlijk vastgeknoopt. Dat deed hij terwijl hij de menigte toesprak. ‘Excuses voor de vertraging, ik was verwickeld in een interessant gesprek met de hovenier over hoe wij de komende tien jaar voor ons zien.’

Triomfantelijk grijnsde Styx naar oom Illeile. Optie één had gewonnen.

‘Ik laat mijn toespraak even zitten, als u dat goed vindt. Langdradig verhaal. Paar dingetjes wil ik wel even zeggen. Allereerst wil ik u allen namens de Rivier en de regering bedanken voor uw komst. Hopelijk vindt u dit paleis net zo’n inspiratiebron voor de toekomst als ik.’ Hij knipoogde naar mama toen hij de toekomst benoemde.

Papa was een van de weinigen die zin had in de toekomst. Door de laatste klimaatontwikkelingen zagen de komende decennia er niet rooskleurig uit voor de riffen.

‘Ik zal ook meteen de walvis in de ruimte benoemen,’ zei papa, rond de halvemaaan cirkelend als een haai om zijn prooi. ‘U hoeft zich geen zorgen te maken over een nieuwe aanslag. Ik denk niet dat iemand nog zo’n stunt in zijn hoofd durft te halen.’ Hij zei het met al het zelfvertrouwen van de wereld.

‘En met mij gaat het top. M’n schouder is een beetje stroef, maar de *ky* in mijn aderen is sterker dan ooit tevoren. En hetzelfde geldt voor mijn dromen voor de v.o.’

De blikken van de storgevertegenwoordigers zeiden genoeg.

Een maand geleden kreeg papa liters kritiek van deze okéanidi, weliswaar achter zijn rug om, maar nu bleven ze stil. Vol ontzag keken ze naar de jonge vorst, die zo heldhaftig een groot gevaar had afgewend.

‘Genoeg formaliteiten. U bent hier om te horen wat voor kansen mijn regering en ik zien in de toekomst.’ Hij rolde het wiervel uit en begon voor te lezen.

Leila schreef mee, maar papa’s tempo was te hoog. Meer geld naar stedelijke ontwikkeling, meer aandacht voor orichalcum-gedreven technologische innovatie, Okéano Kyté uitbouwen als centrum van de Verenigde Oceanen, noem maar op. Papa glunderde terwijl hij het vertelde, wetend dat niemand zou protesteren. Dat had hij zich dankzij zijn heldendaad veroorloofd.

Na een halfuur kwam papa aan bij zijn laatste punt: het bekendmaken van de ministers. Een formaliteit, wist iedereen. De ministersploeg zat immers al de hele vergadering aan de flanken van de troon. Papa begon zijn ministers op te noemen.

Toen gebeurde het.

‘Tot slot wil ik u voorstellen aan de minister van Geheimhouding ...’ Papa draaide zich om en keek naar Styx. Voor het eerst nam hij een adempauze.

‘Illydice Thelxes,’ zei hij toen.

Appho dém.

Een tsunami aan verbazing trok door de ruimte. Mama’s ogen waren groot, net zo verward als de rest. Haar glimlach slaagde er niet in om haar angst te maskeren. Ze keek naar Styx, maar zij had alleen maar oog voor Saphiéri, haar blik gevuld met verontwaardiging.

Styx was giftig. ‘Had je me niet van tevoren kunnen vertellen dat je me ging ontslaan?’

Twee uur later. Drie kamers verderop. Leila zat weer tussen de muren, want het echte regeren leerde je niet in de vergaderzaal. Dat leerde je in de achterkamers, turend door gaatjes van ventilatieroosters.

Papa zuchtte. ‘Ik snap dat je van streek bent, maar je moet dit zien als een kans ...’

‘Ik ben niet van streek,’ onderbrak ze hem. ‘Ik ben verraden en vernederd, maar je hoeft je geen zorgen om me te maken.’

‘Mooi.’ Papa greep naar de deurklink. ‘Dan lijkt het me ook niet nodig om langer met elkaar in deze kamer te zijn.’

‘Verdien ik geen uitleg?’

Papa’s hand hing stil. Toen herpakte hij zichzelf, met omhooggestoken kin en strakke stem. ‘Het is duidelijk dat we niet op één lijn zitten wat onze visie op de toekomst betreft. Jouw deelname aan mijn regering is niet constructief. Kritiek brengt ons niet verder vooruit.’

‘Je hebt kritiek nodig, Saphiéri.’

Hij grinnikte. ‘Ik ga je humor missen.’

Maar Styx hield vin bij stuk. ‘Ja, je geniet nu van je verse populariteit, maar met deze plannen gaat die niet lang duren. Je kunt niet alleen investeren in de steden en de rest van de oceaan aan zijn lot overlaten. Niet nu.’

‘Juist nu. We hebben een veilige haven nodig. Of wil je niet dat onze soort blijft voortbestaan?’

‘Binnen een mum van tijd jaag je elke storge tegen je in het harnas.’

‘Ik wist niet dat sirenen de toekomst konden voorspellen,’ reageerde hij kalm. ‘Gaaf.’

‘Sirenen niet, maar ik wel.’ Styx zwom op hem af met ernst in haar scherpe ogen. ‘Ik zal alvast verklappen wat er gaat gebeuren als je deze weg inslaat. Je rijk zal verzwakken. De onvrede neemt toe, en het zal jouw schuld zijn. Storgi die je trouw blijven, zullen worden verdrongen. Heb je Kattrra Sterne en haar vriendjes toevallig gehoord toen je laatst in Austrel was?’

‘Niemand luistert naar zo’n radicaal.’

‘Binnen vijf jaar is ze de baas van Austrel. Een onafhankelijk, onherkenbaar Austrel. Waarschijnlijk zonder Arkteinens.’

‘Nou, spannend hoor,’ reageerde papa sarcastisch. ‘Heb er nu al zin in om dat te zien.’

‘Dat ga je niet meer meemaken.’

Even was het stil. Toen gooide papa zijn hoofd in zijn nek en begon te lachen. ‘Ik weet niet of je het hebt meegekregen, maar ze hebben me laatst al geprobeerd om te leggen. Ging niet helemaal goed voor die lui.’

‘Als je de vonken van een revolutie niet op tijd dooft, verdrink je in een vuurzee. Je bent niet onverwoestbaar.’

‘Nee, ik ben zeker niet onverwoestbaar, want anders zou ik geen hoofdpijn van jou krijgen.’ Hij frunnikte aan de knoop van zijn mantel en haalde zijn schouders op. ‘Dat is waarom ik je heb ontslagen, trouwens.’

Leila snapte niet waarom ze daarna zwegen. Ze begreep al helemaal niet waarom ze steeds dichterbij elkaar kwamen, waarom papa de hand van Styx beetpakte.

‘Vertel me niet dat je ineens naar de media luistert.’ Styx’ stem

verhitte. ‘Styx Agathez, de megalomaan die koning Saphiéri onder de duim houdt met haar sirenemagie.’

Hij lachte. ‘Niemands duim is daar groot genoeg voor.’ Zijn duim gleed over de hare. ‘En ik zou nooit antisirenesentiment aanwakkeren.’

‘Dat heb je al gedaan.’ Styx haalde haar schouders op. ‘Iedereen in Okéano denkt dat sirenen achter de aanslag zitten, terwijl je weet dat het Kattrra Sterne was.’

‘En is die theorie ergens op gebaseerd, anders dan op jouw voorspelling voor het aankomende decennium?’

‘Het negeren van de waarheid is de dodelijkste ziekte voor dynastieën.’

Zijn mondhoeken gingen omhoog. ‘Ik kan niet dood.’

Styx trok zich los uit zijn greep. ‘Dan wens ik je heel veel succes met je plannen. Intussen schrijf ik alvast een toespraak voor je herdenkingsdienst, goed?’

Ze kwamen weer bij elkaar.

‘Je bent gestoord, Styx.’

‘Jij bent gestoord, Saph.’

Zijn hand gleed door haar donkergroene golven. ‘Ik ben niet degene die hoopt te zoenen met de man die haar net heeft ontslagen.’

Hij kuste haar.

Styx liet los. ‘En ik ben niet degene die een ministerspost heeft gegeven aan zijn zwangere vrouw.’

‘Zwanger?’

Plotseling deinden papa en Styx van elkaar weg. Hun ogen verschrinkt. Hun ogen gericht op haar.

Leila had het hardop gezegd.

‘Leila, liefde?’ Papa’s stem trilde. ‘Ben je daar?’

Maar Leila wist het niet meer. Ze wilde opgaan in de wand waarin ze zich had verstopt. Haar wereld draaikolkte om haar heen alsof ze op een Onderstroom was beland. Woede woekerde in haar hoofd, wit voor haar ogen.

Ze keek naar haar vader. Hij was haar koning. Zij was zijn erfgenaam.

Maar nu maakte hij een fout die hun bloedlijn kon verzieken.

Zo hoorde het niet.